

Návrh pachtýře, spolku cukrovarů, na úpravu pachtovného podle vládního nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n., s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Prvý soud rozhodl, že navrhovatelce nepřísluší nárok na úpravu pachtu podle vládního nařízení čís. 164/33, poněvadž má celkem v pachtu více pozemků než 250 ha. Jest přisvědčiti vývodům rekursu, který navrhovatelka proti tomuto usnesení podala, že z doslovu § 7 cit. vládn. nař. nelze vyvoditi, že se nejvyšší výměra 250 ha pachtovaných pozemků vztahuje na veškeré spachtované pozemky, na nichž navrhovatel hospodaří, ať již je propachtovatelem odpůrce neb osoby jiné. Avšak podle doslovu § 7, zejména jeho úvodních slov, lze právem vyvozovati, že toto ustanovení není předpisem samostatným odlišného obsahu a dosahu od ustanovení předešlých, naopak jest za to míti, že případ, na nějž se vztahuje § 7, jest jen jednou eventualitou z řady, o nichž pojednává § 6, a že § 7 stanoví nejvyšší možnou výměru spachtovaných pozemků, do které vládní nařízení pachtýři přiznává dobrodiní úpravy pachtovného. Duch tohoto zákonného nařízení také vyžaduje, by nebyli chráněni pachtýři větších hospodářských celků, hospodařili-li na více než 250 ha vůbec, ať již jsou to v souhrnu z části pozemky vlastní nebo pozemky vypachtované od několika osob. Tak také se vyslovují motivy k cit. vládnímu nařízení (srovnej také čl. Dr. H. Fuchse, Juristenzeitung 1933 č. 18).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav podmíněk § 46 (2) zák. čís. 100/1931.

Čís. 13278.

Převod směnek směnečnoprávním odevzdáním působí jen převod abstraktního směnečnoprávního nároku, není však o sobě ještě postupem nároku z právního důvodu, který by byl občansko-právním valutovým podkladem směnečného závazku. Na právním poměru smluvních stran se nic nezměnilo, a mohl by dlužník namítati svému věřiteli zánik jeho obecnoprávní pohledávky j e n, kdyby uhradil dluh směnečnému věřiteli.

Zůstala najmě nedotčena práva obecnoprávního věřitele, jež mu vplynula ze záručního prohlášení, týkajícího se obecnoprávního poměru. Šlo o jeho zajištění jednak jako věřitele z obecnoprávního poměru, jednak jako osoby zavázané postihem z převodu směnek.

(Rozh. ze dne 9. února 1934, R II 20/34.)

Manželé B-ovi dlužili žalobci 24.000 Kč, a podepsali mu směnky, jež žalobce postoupil Pozemkovému úřadu. Žalovaní zaručili se žalobci za dluh B-ových. Ježto na manželích B-ových nebylo lze zaplacení vydobýti, domáhal se žalobce placení na žalovaných. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e uznal podle žaloby a uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Jest správné, že směnečná pohledávka byla postou-

pena Pozemkovému ústavu. Avšak žalovaní se zavázali přímo žalobci, jde o jejich zvláštní dohodu, která není postupem dotčena. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. D ů v o d y: S n á z o r e m soudu první stolice nelze souhlasiti, pokud se týče otázky legitimacy. Z doslovu prohlášení ze dne 21. dubna 1932 jest patrné, že jde o prohlášení záruční. Záruka jest však akcesoriem pohledávky. Pohledávka původní přešla na Pozemkový ústav; svědek B. mluví o »eskomptu« této pohledávky, aniž však blíže vysvětlil postup, jeho protiplnění, by bylo lze posouditi, zda jde o převod do vlastnictví či o převod jinaký. V případě převodu do vlastnictví by ovšem žalobce k žalobě legitimován nebyl.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by nepřihlíželo ke zrušovacímu důvodu, uvedenému v napadeném usnesení, znovu o odvolání rozhodl.

D ů v o d y:

V otázce žalobcovy aktivní legitimacy nesejde na tom, že žalobce dal směnky Pozemkovému ústavu, a nerozhoduje ani, zda byly směnky tomtuto ústavu dány do vlastnictví jen k eskomptu a zda byly směnky proti B-ovým již zažalovány. Převod směnek směnečnoprávním odevzdáním působí jen převod abstraktního směnečnoprávního nároku, není však o sobě ještě postupem nároků z právního důvodu, který by byl občanskoprávním valutovým podkladem směnečného závazku. Ve spisech nebylo tvrzeno, že žalobce ústavu postoupil svůj nárok proti manželům B-ovým, který měl proti nim z dodávky materiálu. Na tomto právním poměru smluvních stran se převodem směnek nic nezměnilo a mohli by dlužníci, B-ovi, svému smluvníku, žalobci, namítati zaniknutí jeho obecnoprávního nároku, jen kdyby uhradili dluh směnečnému věřiteli. Pozemkový ústav směl vystupovati jen jako směnečný věřitel ze skripturní obligace, nestal se však nabytím směnek ještě postupníkem v obecnoprávním obligačním poměru, v němž věžitelem zůstal i nadále žalobce. Proto zůstala nedotčena také práva, jež mu vyplynula ze záručního prohlášení žalovaných, týkajícího se onoho obecnoprávního poměru z dodávky zboží, třebaže při tom měly strany na mysli již také směnečné závazky; protože i podle přednesu žalovaných v době onoho prohlášení bylo účastníkům již známo, že byly směnky dány Pozemkovému ústavu, je jasné, že mohlo jíti jenom o zajištění žalobce jednak jako věřitele z obecnoprávního poměru, jednak jako osoby zavázané regrese z převodu směnek, ať již byly dány Pozemkovému ústavu k eskontu nebo do vlastnictví, protože v každém případě musil by žalobce ústavu vrátiti nebo zaplatiti valutu, když se netvrdí, že se jí ústavu dostalo na základě směnek s jiné strany. Tím odpadá jediný důvod, který vedl odvolací soud ke zrušení rozsudku procesního soudu, takže bude mu nyní rozhodnouti o odvolání bez zřetele k tomtuto zrušovacímu důvodu.